

**Συνέντευξη Υπουργού Διοικητικής Μεταρρύθμισης και Ηλεκτρονικής
Διακυβέρνησης, Κυριάκου Μητσοτάκη, στην εβδομαδιαία εφημερίδα
«Επένδυση» και στο δημοσιογραφικό Ευτύχη Παλλήκαρη**

Όλα δείχνουν ότι πορευόμαστε σε μια νέα σχέση με τους δανειστές μας. Τι είδους σχέση όμως εκτιμάτε ότι θα είναι αυτή; Μήπως ανεξάρτητα από την ονομασία θα έχουμε ένα νέο μνημόνιο; Το ρωτάμε αυτό γιατί πολλοί στην κυβέρνηση κάνουν λόγο για καθαρή έξοδο από το μνημόνιο.

Μνημόνιο, όπως αυτό που κάθε άλλο παρά διαπραγματεύτηκε το 2010 ο Γιώργος Παπανδρέου δεν πρόκειται να υπάρξει. Από εκεί και πέρα, όμως, πρέπει να πούμε την αλήθεια στον Ελληνικό λαό. Να κοιτάξουμε στα μάτια τους πολίτες και να τους πούμε: Η Ελλάδα είναι στο σωστό δρόμο, αλλά δεν έχει ξεπεράσει πλήρως την κρίση. Είναι προφανώς σε πολύ καλύτερη κατάσταση από το 2012. Πετύχαμε πολλά, χάρις στις προσπάθειες αυτής της κυβέρνησης και τις θυσίες του ελληνικού λαού. Όμως, δεν έχει ακόμη αντοχές, αυτές που απαιτεί μια αγορά καχύποπτη και πάνω απ' όλα ευαίσθητη στην παραμικρή αλλαγή πολιτικών και οικονομικών δεδομένων. Ναι, πρέπει να υπάρξει ένα ενδιάμεσο στάδιο μέχρι να ομαλοποιηθεί πλήρως η πρόσβαση της χώρας στις αγορές. Όπως και αν λέγεται αυτό. Μπορεί να λέγεται προληπτική γραμμή χρηματοδότησης. Μπορεί κάπως αλλιώς. Μην μένετε στις ταμπέλες. Το σίγουρο είναι ότι θα έχουμε βάλει την ατζέντα και θα υλοποιούμε μαζί με τους πολίτες ένα δικό μας, εθνικό σχέδιο ανασυγκρότησης, γιατί θα το θέλουμε εμείς και όχι γιατί θα μας το έχουν επιβάλλει κάποιοι άλλοι. Πρέπει να καταλάβουμε ότι αν δεν προσέξουμε, εκεί που είχαμε αυστηρή επιτήρηση από τους πιστωτές μας με χαριστικούς όρους χρηματοδότησης, θα καταλήξουμε στην ανεξέλεγκτη επιτήρηση των αγορών χωρίς εγγυημένη χρηματοδότηση.

Η Ε.Ε. εμμένει στην ανάγκη μεταρρυθμίσεων ως προϋπόθεση για τη γραμμή προληπτικής στήριξης, όπως λέγεται. Ωστόσο στον τομέα αυτό οι καθυστερήσεις είναι εμφανείς. Κάποιοι μιλούν για υπουργούς που έχουν κατεβάσει τα μολύβια, άλλοι για υπουργούς που δεν αναλαμβάνουν το μερίδιο που τους αναλογεί. Πώς μπορεί να ανταποκριθεί η κυβέρνηση στις απαιτήσεις των δανειστών;

Οι μεταρρυθμίσεις, ειδικά σε κρίσιμους τομείς όπως είναι η οικονομία, η ανάπτυξη, η υγεία, η δημόσια διοίκηση, πρέπει να φέρουν τη «σφραγίδα» της ελληνικής κυβέρνησης. Να έχουμε την αποκλειστική ευθύνη για το σχεδιασμό και την υλοποίησή τους. Η αποστολή μας στο εξής είναι να εφαρμόζουμε πολιτικές «από τους Έλληνες για τους Έλληνες». Σας θυμίζω ότι η τρόικα επέμενε σχεδόν πεισματικά για νέους ποσοτικούς στόχους απολύσεων για το 2015 και το 2016. Πείστηκε να αποσύρει από το τραπέζι αυτό το ζήτημα όταν διαπίστωσε ότι το Υπουργείο Διοικητικής Μεταρρύθμισης είχε προετοιμάσει μια τολμηρή ατζέντα μεταρρυθμίσεων στη δημόσια διοίκηση για την επόμενη διετία, η οποία και θα υλοποιηθεί με δική μας ευθύνη. Αισθάνομαι, πάντως, μερικές φορές ότι κάποιοι παρά το γεγονός ότι ξέμειναν από μεταρρυθμιστική βενζίνη δεν νοιώθουν την ανάγκη να γεμίσουν ξανά το ρεζερβουάρ. Ίσως γιατί κουράστηκαν. Θα πρέπει να ξέρουν ότι ο αγώνας αυτός δεν είναι δρόμος ταχύτητας 100 μέτρων, αλλά

μαραθώνιος. Και όποιος δεν αντέχει τα 42 και πλέον χιλιόμετρα, ας κάτσει στον πάγκο.

Η ελληνική κυβέρνηση έχει δεσμευτεί κατά την διάρκεια της προηγούμενης αξιολόγησης να παρουσιάσει ένα νέο ενιαίο μισθολόγιο στο Δημόσιο προκειμένου να τεθεί σε ισχύ από τον Ιανουάριο του 2015. Θα υπάρξουν αυξομειώσεις αποδοχών για τους εν ενεργεία υπαλλήλους με «χαμένους» τους υπαλλήλους υποχρεωτικής και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης; Θα κοπεί όπως φημολογείται η «προσωπική διαφορά»;

Μπορεί υπάλληλος υποχρεωτικής εκπαίδευσης στην κεντρική υπηρεσία ενός υπουργείου να έχει προσωπική διαφορά μεγαλύτερη από το μισθό του νεοδιοριζόμενου καθηγητή; Μπορεί ο μέσος μισθός υπαλλήλων του ίδιου υπουργείου να είναι μεγαλύτερος από το μέσο μισθό υπαλλήλων πανεπιστημιακής εκπαίδευσης σε όλα τα άλλα υπουργεία; Και, όμως, μπορεί. Ε, αυτές τις προφανείς στρεβλώσεις θέλουμε να διορθώσουμε. Ποιος σοβαρός πολίτης αυτής της χώρας διαφωνεί; Από εκεί και πέρα μιλάμε για την ανάγκη να υπάρχει μια πραγματική διετή δοκιμαστική περίοδος, κατά τη διάρκεια της οποίας ο «δόκιμος» υπάλληλος θα πληρώνεται λίγο λιγότερο από τον εισαγωγικό μισθό. Μιλάμε επίσης για την ανάγκη να περιοριστεί η προσωπική διαφορά, που απέμεινε από τη μη πλήρη εφαρμογή του ενιαίου μισθολογίου. Κανείς δημόσιος υπάλληλος δεν κινδυνεύει με μείωση μισθού, με εξαίρεση όσους απολαμβάνουν την προσωπική διαφορά, επειδή όταν έγινε το ενιαίο μισθολόγιο δεν προσαρμόστηκαν οι μισθοί τους. Η παρέμβαση θα είναι μισθολογικά ουδέτερη. Ό,τι κόβουμε από κάποιους θα το δίνουμε σε κάποιους άλλους, για λόγους.

Γιατί έχουν προκύψει τόσο μεγάλες αντιδράσεις στο εσωτερικό της κυβέρνησης όσον αφορά το νέο μισθολόγιο, ιδιαίτερα από την πλευρά του ΠΑΣΟΚ; Πώς θα ξεπεραστούν τα εμπόδια αυτά;

Ό,τι συζητάμε με την τρόικα έχει συζητηθεί και με τους εκπροσώπους του ΠΑΣΟΚ. Από εκεί και πέρα την ευθύνη χάραξης της πολιτικής στο δημόσιο τομέα την έχει το Υπουργείο Διοικητικής Μεταρρύθμισης. Οι πολιτικές που χαράσσουμε έχουν ως ακροατήριο τη σιωπηλή πλειοψηφία της κοινωνίας, η οποία ζητάει διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις.

Η εκλογή Προέδρου της Δημοκρατίας εξακολουθεί να αποτελεί γρίφο σε ό,τι αφορά την απαιτούμενη πλειοψηφία των 180 βουλευτών. Τι παραπάνω πρέπει να γίνει ώστε να αποφευχθούν οι πρόωρες εκλογές, με δεδομένη τη θέση του ΣΥΡΙΖΑ για πρόωρες κάλπες;

Η καλύτερη απάντηση στη θεσμική εκτροπή που εισηγείται ο ΣΥΡΙΖΑ είναι να προτείνει η κυβέρνηση άμεσα τον υποψήφιο της για Πρόεδρο της Δημοκρατίας, χωρίς όμως να αλλάζει το χρονοδιάγραμμα της προεδρικής εκλογής. Υπό την αυτονόητη προϋπόθεση ότι το πρόσωπο που θα επιλέγει θα είναι ένας σπουδαίος έλληνας ή μια σπουδαία Ελληνίδα που θα ενώνει τους έλληνες, θα εκπροσωπεί επάξια τη χώρα στο εξωτερικό και θα εκφράζει τη βούληση της κοινωνίας να

ολοκληρωθεί η εθνική ανασυγκρότηση. Και μετά ας απολογείται ο ΣΥΡΙΖΑ μέχρι το Φεβρουάριο γιατί δεν υπακούει στο πνεύμα του Συντάγματος που απαιτεί αυξημένη πλειοψηφία και ευρύτερη συναίνεση για την εκλογή προέδρου. Είμαι βέβαιος ότι τελικά οι βουλευτές θα σταθούν στο ύψος των περιστάσεων και θα κάνουν το καθήκον. Ας τους διευκολύνουμε προτείνοντας από τώρα ένα πρόσωπο που θα χαίρει καθολικής εκτίμησης και που δεν θα προέρχεται υποχρεωτικά από το χώρο της ενεργούς πολιτικής.

Μιλάτε για σκληρή διαπραγμάτευση με την τρόικα, αλλά ο ΣΥΡΙΖΑ το αμφισβητεί και θέτει ζήτημα ριζικής διαπραγμάτευσης με μια άλλη κυβέρνηση. Πρόσφατα ισχυριστήκατε πως «αν σήμερα οι αγορές κλείνουν για την Ελλάδα με τέτοια ευκολία, τι θα συμβεί αν κερδίσει ο ΣΥΡΙΖΑ τις εκλογές». Εμμένετε στην άποψη αυτή;

Αν ο ΣΥΡΙΖΑ είχε διάθεση να συζητήσει σοβαρά με τους εταίρους μας, θα μπορούσε να συζητήσει και με την κυβέρνηση. Θα μπορούσαμε μαζί, δυναμικά και συντεταγμένα να υπερασπίσουμε τις θυσίες των πολιτών και να πούμε ότι όσο αφορά τη δημοσιονομική σταθερότητα της χώρας, δεν υπάρχουν κομματικές και πολιτικές διαχωριστικές γραμμές στην Ελλάδα. Ο ΣΥΡΙΖΑ όμως, παρά τις «παραφωνίες» κάποιων πραγματικά ικανών στελεχών του, εμμένει στην «επαναστατική» ανατροπή των δεδομένων. Ισχυρίζεται, έστω και σε χαμηλότερους τόνους, ότι πρώτα θα αλλάξει την Ευρώπη και τα κράτη - μέλη της και έπειτα όλα θα βρουν το δρόμο τους. Ονειρεύεται ότι θα πάει στο Βερολίνο και θα τα πάρει όλα, λεφτά, διαγραφή χρέους και κάποιο αναπτυξιακό πακέτο. Αυτό που λέει ο ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι ουτοπικό, αλλά απλά προκλητικό. Υποτιμά τη νοημοσύνη των πολιτών. Αδιαφορεί για την καθημερινότητα τους. Μυρίζειται εξουσία με αφορμή την εκλογή Προέδρου της Δημοκρατίας ξέροντας ότι αν χάσει την ευκαιρία θα διαλυθεί υπό το βάρος της αδιαλλαξίας των άκρων του. Γι' αυτό υπόσχεται τα πάντα στους πάντες, γι' αυτό βασίζεται πάνω σε παλαιοκομματικές πρακτικές του παρελθόντος. Τώρα, εσείς θεωρείτε ότι αυτή είναι μήνυμα σταθερότητας και προοπτικής; Αν εσείς ήσαστε επενδυτής ή δανειστής της Ελλάδας, θα επιλέγατε να βαδίζετε επάνω σε σαθρό έδαφος; Ή απλά θα αλλάζατε δρόμο;

Η επιθετικότητα της Τουρκίας έρχεται να προστεθεί στα μεγάλα προβλήματα που αντιμετωπίζει η χώρα. Θα βλέπατε, παρά τις διαφορές σας, μια συνεννόηση σε επίπεδο πολιτικών αρχηγών τόσο για τα γεωπολιτικά προβλήματα όσο και τις προκλήσεις για το εσωτερικό μας μέτωπο;

Τώρα με ρωτάτε τα αυτονόητα. Προφανώς και πρέπει να υπάρχει ένα μίνιμουμ, έστω, εθνικής συνεννόησης στα εθνικά μας θέματα, όταν μάλιστα η προκλητικότητα της Τουρκίας είναι δεδομένη και διαχρονική. Όταν στην ευρύτερη περιοχή οι εστίες έντασης συνεχώς αυξάνονται. Έχω την αίσθηση όμως ότι ο ΣΥΡΙΖΑ παλινδρομεί στα εθνικά θέματα με την ίδια ευκολία που τα στελέχη του αλλάζουν γλώσσα και άποψη στα θέματα της οικονομίας. Άραγε πόσο σοβαρός συνομιλητής μπορεί να είναι ένα κόμμα που ισορροπεί εφιαλτικά ανάμεσα στη εθνική συναίνεση και την αποχώρηση από το ΝΑΤΟ; Που είναι έτοιμο να πάρει ρίσκα σε βάρος της εθνικής

άμυνας προκειμένου να ικανοποιήσει την εσωστρέφεια κάποιας διεθνιστικής συνιστώσας του;

Και κάτι σχετικό: Θα βλέπατε μια κυβέρνηση εθνικής ανάγκης για την αντιμετώπιση των προκλήσεων με στήριξη της ΝΔ και του ΣΥΡΙΖΑ; Το ρωτάμε γιατί διαχρονικά τάσσεστε υπέρ των συναινέσεων.

Γνωρίζετε πολύ καλά ότι είμαι ένας πολιτικός του μέτρου, της κοινής λογικής, της συναίνεσης. Ένας πολιτικός που πιστεύω στη σύνθεση των απόψεων. Από εκεί και πέρα, όμως, ασφαλώς θα συμφωνήσετε μαζί μου ότι κυβέρνηση εθνικής ανάγκης σημαίνει κοινό έδαφος, κοινοί στόχοι και ένα ελάχιστο, λειτουργικό πλαίσιο προγραμματικής συνεννόησης. Το τανγκό, κύριε Παλλήκαρη, είναι χορός για δύο. Και, δυστυχώς, η αξιωματική αντιπολίτευση εδώ και πολύ καιρό χορεύει στα δικά της, μοναχικά βήματα.